

KAPITOLA 1

LONDÝN 1845

„Už je to jisté,“ prohlásila spokojeně lady Westcliffová a odložila stranou dopis od svého bratra. „Rafe přijede přesně za čtrnáct dní. Loď, na které připluje, se jmenuje *Vzdušný vír*, což se podle mě s ohledem na bratříčkovy zasnuby docela hodí.“

Pohlédla na Annabelle a Evii, které se na podlaze salonu potýkaly s velkým kruhem z červeného sametu. Sešly se v Lillianině londýnském sídle, aby si dopřály odpolední čaj a trochu si popovídaly.

Přítelkyně se snažily vyrobit podložku pod vánoční stromek, přesněji řečeno napravit Lillianin neúspěšný pokus a zachránit látku před vyhozením. Evie na jedné straně párala kus ledabyly přišité brokátové stuhy, zatímco Annabelle opatrně zastříhovala a špendlila původně křivý okraj.

Chyběla jen Lillianina mladší sestra Daisy, která žila se svým manželem v Bristolu. Annabelle z duše toužila ji vidět a zjistit, jak se jí vede. Naštěstí budou brzy Vánoce a všechny se sejdou v Hampshiru.

„Co myslíš, bude mít tvůj bratr velké potíže přesvědčit Natálii, aby si ho vzala?“ vyzvídala Annabelle a hned nato se zamračila, neboť na látce spatřila velkou tmavou skvrnu.

„Ale vůbec ne!“ odvětila pohotově Lillian. „Je hezký, šarmantní a velmi bohatý. Co by proti němu mohla Natálie mít? Tedy opomineme-li skutečnost, že je Američan.“

„Nu... Daisy říkala, že je to pěkný darebák, a některé ženy nemají...“

„Nesmysl!“ zvolala dotčeně Lillian. „Rafe žádný darebák není! Ano, zoral už několik políček, ale který zdravý chlap ne?“

Annabelle ji pochybovačně pozorovala. Ačkoliv většina lidí považovala Lillianinu mladší sestru za romantického snílka, její postřehy bývaly věcné a výstižné. Jestliže prohlásila, že je její bratr darebák, určité k tomu měla pádný důvod.

„Pije? Holduje hazardním hram?“ zeptala se na rovinu Annabelle.

Lillian ostražitě nakrčila čelo. „Občas.“

„Chová se hrubě a nevhodně?“

„Je Bowman. My to jinak neumíme.“

„Prohání ženské?“

„Samozřejmě.“

„Byl vůbec někdy nějaké věrný? Zamiloval se?“

Lillian se zakabonila. „O tom mi není nic známo.“

Annabelle povytáhla obočí a pohlédla na Evii. „Co si o tom myslíš ty?“

„Je to darebák,“ zazněla stručná odpověď.

„Tak dobrá,“ broukla Lillian. „Tak je darebák. Ale to neznamená, že by se nemohl Natálii dvořit. Některé ženy takoví muži přitahují. Jenom se podívej na Evii.“

Evie se dál trpělivě zabývala brokátovou stuhou. Rty jí zvlnil potutelný úsměv. „Všechny darebáky ráda ne-nemám,“ prohlásila, aniž odtrhla zrak od práce. „Jenom jednoho.“

Evii, nejjemnější a nejplašší ze všech čekanek, se podařilo získat srdce neblaze proslulého zhýralce lorda St. Vincenta, který darebákem *rozhodně* byl. Evie, mimořádná kráska s velkýma modrýma očima a rusými vlasy, byla nepředstavitelně ostýchavá. Kromě toho zadržávala v řeči. Avšak vyzařovaly z ní klidná síla a noblesa, díky nimž svému manželovi dočista zamotala hlavu.

„A ten tvůj bývalý darebák tě očividně zbožňuje,“ prohlásila Annabelle. Na okamžik se odmlčela, aniž spustila rusovlásku z očí. „Udělala mu zpráva o děťátku radost?“

„Ach ano, je...“ Evie se odmlčela a věnovala přítelkyni užaslý pohled. „Jak to víš?“

Annabelle se zakřenila. „Všimla jsem si, že tvoje nové róby mají vpředu a vzadu sklady, což se dá vysvětlit jedině tím, že začneš přibývat na váze. Šaty tě okamžitě prozradily, má drahá.“

„Ty čekáš malé?“ vypískla nadšením Lillian. Vyskočila z pohovky, padla na kolena vedle kamarádky a vroucně ji objala. „Tomu říkám novina! Jak se cítíš? Už tě trápí nevolnosti?“

„Zle se mi udělalo pouze ve chvíli, kdy jsem uviděla, cos provedla s podložkou pod vánoční stromek,“ smála se tázaná nevázanosti své přítelkyně. Člověk často zapomínal, že má před sebou hraběnku. Lillian na bujaroosti neubrало ani vysoké společenské postavení.

„Ach! Neměla bys sedět na podlaze!“ zhržila se. „Ukaž, dej mi ty nůžky! Já tu zatracenou věc odpáru sama.“

„*Ne!*“ odvětily dvojhlasně Annabelle a Evie.

„Lillian, drahá,“ pokračovala energicky Annabelle, „ty se k téhle podložce ani nepřiblížíš. To, co dokážeš s jehlou a nití, by se mělo považovat za trestný čin.“

„Snažila jsem se,“ bránila se hraběnka. Čtverácky se zazubila a posadila se na paty. „Myslela jsem to dobře a zpočátku se mi dařilo. Jenže pak mě začaly ty drobné stehy unavovat, tak jsem to kapku urychlila. Ale podložku pod stromek mít musíme. A velikou, aby měl kam kapat rozehřátý vosk, až zapálíme svíčky.“

„Mohla bys mi prozradit, od čeho je tahle skvrna?“ Annabelle ukázala na tmavý flek na sametu.

Lillian se ospale zakřenila. „Myslela jsem, že se to vzadu schová. Převrhla se mi sklenice s vínem.“

„Ty při šití popíjíš?“ zhrozila se Annabelle. Napadlo ji, že tím se všechno vysvětluje.

„Doufala jsem, že se tak lépe uvolním. Práce s jehlou mě děsně znervózňuje.“

Annabelle se na ni tázavě usmála. „Proč?“

„Připomíná mi chvíle, kdy jsem vyšívala a stála nade mnou matka. Kdykoliv jsem popletla vzor, klepla mě pravítkem přes prsty.“ Mladá žena se zazubila, avšak její oči zůstaly smutné. „Byla jsem příšerné dítě.“

„Bylas báječné dítě, o tom nepochybuji,“ ujistila ji vlídně Annabelle. Považovala za zázrak, že s ohledem na protivnou a upjatou matku vyrostly ze sester Bowmanových tak příjemné ženy. Jejich rodiče, Thomas a Mercedes, jsou nesmírně nároční, kritičtí a zároveň lhostejní, což je hrozná kombinace.

Před třemi roky Bowmanovi přivezli své dvě dcery do Londýna poté, co zjistili, že ani obrovské bohatství nepřiměje pány z vyšších newyorských kruhů, aby se o ně ucházeli.

Thomas Bowman se díky tvrdé práci, troše štěstí a ostrým loktům stal majitelem největší a nejrychleji se rozvíjející továrny na mýdlo na světě. Cena mýdla klesla natolik, že náhle bylo dostupné všem, a manu-

faktury v New Yorku a Bristolu stěží pokrývaly poplatky.

Ovšem ani dostatek peněz nikomu nezaručil, že si najde svoje místo mezi newyorskou smetánkou. O neurozené dědičky nikdo nestál, protože i potenciální ženishi si chtěli sňatkem především polepšit a na pomyšlném společenském žebříčku postoupit o stupeň výš. Z toho důvodu se pro americké vdavekchtivé zbohatlíky stal Londýn pravým rájem, neboť město se zchudlými aristokraty jenom hemžilo.

Bowmanovým se splnil sen víc než bohatě, protože se jim podařilo Lillian provdat za Marka, váženého hraběte z Westcliffu. Zpočátku tomu nikdo nechtěl uvěřit. Že by si odměřený a mocný šlechtic vzal palčatou a hubatou dívku, jako je Lillian? Avšak Westcliff správně rozpoznal pod drsnou slupkou křehké jádro a vášnivě milující srdce, jež citově strádající dívka horko těžko skrývala.

„Byla jsem uličnice,“ přiznala Lillian na rovinu, „a Rafe jakbysmet. Naši druzí dva bratři, Ransom a Rhys, jsou na tom o chloupek líp. Někdy se mých lotrovin účastnila i Daisy, ale ta se po většinu času spíše oddávala snění a ležela v těch svých knihách.“

„Lillian,“ Annabelle pečlivě smotávala stuhu, „proč tvůj bratr souhlasil, že se setká s lady Natálií a Blandfordovými? Doopravdy se míní oženit? Potřebuje peníze, anebo jenom chce potěšit otce?“

„Nejsem si jistá,“ přiznala Lillian. „Nemyslím, že jde o finance. Rafe spekuloval na burze a vydělal spoustu peněz. Myslím, že už ho přestává bavit být s otcem věčně na kordy. Anebo...“ Zaváhala a přes obličej jí přelétl stín.

„Anebo?“ vybídla ji tiše Evie.

„Nuže, Rafe se chová jako bezstarostný kluk, ale ve skutečnosti nebyl nikdy šťastný. Naši se k němu chovali hnusně. Vlastně k nám všem. Nikdy jsme si nesměli hrát s dětmi, které podle nich neměly patřičnou úroveň. Dvojčata si vystačila mezi sebou, já měla Daisy, ale Rafe byl vždycky sám. Otec z něho chtěl vychovat vážného a důstojného chlapce, proto ho držel dál od ostatních dětí. Rafe nikdy neudělal nic, co otec považoval za rozpustilé.“

„Takže se nakonec vzbouřil,“ usoudila Annabelle.

Lillian se krátce ušklíbla. „Ach ano.“ Vzápětí ji veselí opustilo. „Teď mě napadá... Co se stane, když má mladý muž zčistajasna plné zuby serióznosti i rozmarného veselí? Co jiného mu zbývá?“

„To zřejmě brzy zjistíme.“

„Chci, aby byl šťastný,“ přiznala Lillian. „Aby našel někoho, o koho by se mohl starat.“

Evie zamyšleně pohlédla na kamarádky. „Už jste se s lady Natálií ně-někdy setkaly? Víte o ní něco?“

„Já ne,“ přiznala Lillian, „ale má vynikající pověst. Do společnosti byla uvedena teprve minulý rok a vzbudila značný zájem. Slyšela jsem, že je rozkošná a náramně dobře vychovaná.“ Odmlčela se a protáhla obličej. „Bratříček ji vyděsí k smrti. Jen Bůh ví, proč Blandfordovi s tímhle manželstvím souhlasili. Zřejmě potřebují peníze. Otec zaplatí cokoliv, jen když do naší rodiny napumpuje víc modré krve.“

„Kéž bychom si mohly promluvit s ně-někým, kdo ji zná,“ dumala Evie. „Třeba by mohl tvému bratrovi poradit, jak na ni. Co má ráda, a ta-tak.“

„Natálie má společníci,“ vzpomněla si Lillian. „Chudou sestřenicí jménem Hannah. Příjmení si nepamatují. Co kdybychom ji pozvaly na čaj?“

„Podle mě je to výborný nápad!“ zvolala Annabelle.